

19:e söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Matt. 9:1–8.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken och predikoämnet "Trons seger" har denna söndag skänkt oss evangeliet om hur Jesus till den lame säger: "Var vid gott mod, min son; dina syndar förlätas dig" och därefter botar honom från hans sjukdom, "för att I skolen veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder". Den segrande tro, som det i dag handlar om, är den tro, som riktar sig mot, som fylls av, som skapas av tillsägelsen av syndernas förlåtelse, av evangelium om den i Kristus fullbordade och erbjudna frälsningen. Det är som episteln säger: "Vilken annan kan övervinna världen, än den som tror att Jesus är Guds Son?"

Den segervinnande tron, den tro, som försätter oss in i Guds rike, är inte vilken tro som helst, inte vilken helhjärtad hängivenhet som helst, inte vilken djupt känd förhoppning som helst. Den människogjorda tron bär prägel av sitt upphov, den oomvända människan, och är en spegling av hennes eget inre, om vilket Jesus i dag säger: "Varför tänken I i edra hjärtan vad ont är?" En sådan falsk tro finnes inte bara bland hedningarna utan också bland många, som kallar sig kristna, ja, som säger sig bekänna den kristna tron. Gemensamt för dem alla är att de inte tror på det gudomliga Ordet, som tillsäger oss våra synders förlåtelse i Kristi namn, på evangelium, om vilket det heter: "Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri" (Rom. 1:17), på den heliga absolutionens "På vår Herres Jesu Kristi befallning förlåter jag dig alla dina synder i Guds, Faderns och Sonens och Den Helige Andes, namn". I sin obotfärdighet, i sin oandlighet med eller utan kristen etikett, avvisar och smädar de denna Guds frälsningsordning och kallar den yttre, köttslig, andelös och flyr till sitt eget inre, där de finner Guds verk, den andliga upplevelsen, den rätta ödmjukheten, allt tänkt som garantier för att höra Gud till. Så tänkte och lärde fariséerna. Så tänker och lär den gamla människan i oss själva, i vårt eget kött, den onde predikanten, som är så outtröttligt talför. Också om man talar om syndernas förlåtelse och Kristi försoning, blir denna frälsning beroende av mig själv, ställs den under den mänskliga fromhe-

tens villkor. Därmed måste avlösningen, i den mån den tillåts, bli osäker, förvandlas till en mänsklig önskan om välsignelse. I allt detta uppenbaras, att man inget förstått av den kristna trons egenart, av den främmande, i evangelium uppenbarade, i Ordet tillsagda rättfärdigheten, som mottas av tron, och som skapar "Trons seger". Denna gåva kan bara mottas genom tron på Ordet, på det yttre Ordet utanför mitt eget syndiga jag, i vilket bara orättfärdigheten bor. Varje snegling på mitt eget inre bryter ned tron. Ja, också när en kristen människa med tacksamhet erkänner, att Gud i hennes inre verkat Andens gåvor, skänkt henne seger över synden, vilja till bönen och Guds Ord, vet hon dessbättre genom Andens undervisning, att hon endast äger bestånd inför Guds ansikte genom den i predikan och sakramenten tillsagda och i tron mottagna förlåtelsen. Bara härifrån hämtar hon djupast sett det levnadsmod, som Jesus i dagens evangelium skänker med orden: "Var vid gott mod, min son". Gott mod kommer bara av syndaförlåtelsen, och därför står syndaförlåtelsen genom tron på evangelium i centrum för den kristna tron. Härom säger vi så:

- I. i hållningen till avlösningen visar sig trons rätta halt,
- II. sann tro tror, att biktfaderns förlåtelse är Guds förlåtelse,
- III. sann tro tackar Gud för avlösningens heliga sakrament.

I. I hållningen till avlösningen visar sig trons rätta halt.

Denna söndag är liksom första söndagen efter påsk särskilt helgad år avlösningens heliga sakrament, åt den nycklamakt, som Jesus utövade i dagens evangelium, och som på hans befallning fortfarande är i bruk bland oss. Med detta sakrament prövar Gud halten på vår tro på evangelium. Här blir det konkret och väl sammanfattat klart, att syndaförlåtelsen är en närvarande gåva, en direkt tillsägelse. Den, som skyggar härför, har inte förstått Ordets predikans, evangeliums gåva, aldrig räknat med en verklig nåd.

På samma sätt gäller, att den, som förstått S:t Pauli ord om evangelium: "rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri" (Rom. 1:17), står dess mer efter att höra detta Ord riktas till sin egen person, begär dess eftertryckligare den enskilda avlösningen.

II. Sann tro tror, att biktfaderns förlåtelse är Guds förlåtelse.

"Tror du, att min förlåtelse är Guds förlåtelse?" är den stående frågan i katekesens biktritual, som brukas i vår församlings biktstol. Med denna fråga görs det klart, att den frälsning, som här utdelas, mottages genom tron och tron allena. Ingenting får skjutas in mellan tron och avlösningen. Detta sakrament är rättfärdiggörelsen genom tron allena, ja, detta uttryck har kommit till för att förklara avlösningens rätta mottagande. Så är det också sagt, att detta sakrament är frälsningsvisshetens sakrament, inte ett ovisst mummel, inte ett plockande i själens skrymslen, utan Guds rikes inbrott i våra liv här och nu, en källa till visshet, att jag är Gud behaglig.

III. Sann tro tackar Gud för avlösningens sakrament.

Evangeliets slutord lyder: "När folket såg detta, blev de häpna och prisade Gud, som hade givit sådan makt åt människor". I denna formulering möter redan insikten, att Jesus överfört sin makt till andra människor, till lärjungarna, till evangelisten S:t Matteus själv, vars kallelse sker strax efter dagens händelse. Närvaron av denna nåd fyller så åskådarna och åhörarna med jubel. "De prisade Gud." De lovade och tackade för avlösningens gåva, för absolutionens heliga sakrament. I detta har vi all anledning att efterfölja dem. Gud har skänkt oss biktstolen i vår kyrka. Gud lär oss genom Ordet att rätt bruka den. Gud uppväcker hos oss tron på biktfaderns förlåtelse. Gud gör oss saliga genom detta sakrament. För detta tackar vi Gud.

Amen.